

DE CONVENIÈNCIA

Vuit anys de matrimoni. Vuit. I ara em ve amb això!

Ho tenia tot! I tot se n'anirà en orris. No pot ser. M'ha traït. Després de trobar-me perduda i que la vida me'l posés al davant. I caure. Com no caure? Ens necessitàvem. El necessitava. Amb vint-i-tres anys la meua família ja em donava per perduda; ai, la nena, que ens quedarà per vestir sants! Vestir sants, vestir sants... Doncs, no! Em vaig casar, i ben casada. Amb l'home més cobejat de la ciutat, l'Emili Viladomat, hereu de l'indià Cugat Viladomat, posseïdor d'una de les fortunes més sucoses de la comarca. I vam fer el tracte. Oh, i tant que vam fer el tracte. Ens convenia. Em convenia. Em vaig desviure preparant el casori. Tota la ciutat va ser testimoni de la nostra felicitat. I quan marxava... Ai, quan marxava a les Amèriques! No hi havia festa ni esdeveniment ni cerimònia on no es fessin ressò de la meua enyorança, del meu trasbals per l'absència del meu marit. I tampoc hi havia senyores disposades a deixar-me sola amb la meua pena, és clar. Jo complia amb la meua part! Durant tots aquests anys, passejades per la vorera dels acabalats, festes amb l'aristocràcia insuportable, salons de te amb dames melindroses. I quan tornava... Ai, quan tornava! Anàvem junts al teatre, a l'òpera, fèiem passejades sota l'ombrel·la; tota la ciutat envejava la nostra relació. I ara..., ara vol trencar el pacte! Que diu que s'ha curat i que m'estima! Que ha venut el negoci de les Amèriques, que ja no marxarà més. Que en tots aquests anys ha comprès que sempre m'havia estimat, i que per això va decidir curar-se. Curar-se, diu! Aquí li feia vergonya anar al metge, però allà el metge ha estat un altre. Dos anys, m'ha dit. Dos anys de tractament amb un xaman d'aquells de les Índies; a saber què li ha fet! I ara què faig, jo! Si vam fer un tracte! De cara a la galeria, sí, però un tracte. Si ell ja ho sabia, que a mi, allò, no em fa falta. Que s'ha curat, diu. Que ja no és impotent! Que podríem tenir fills, m'ha dit. Fills! Però què es pensa? Que no! Que jo no vull fills! Ni a ell! Ni a la seva cosa erecta, ni flonja tampoc. Que jo ja tenia la vida feta. Que sí, que ell me la va canviar, la vida; però l'amor..., l'amor només me l'ha donat ella.